

Arrest

nr. 304 593 van 10 april 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Rue Patenier 52
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat J. RICHIR.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 13 december 2021 aan in België. Zij dient diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 23 augustus 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“WEIGERING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS EN WEIGERING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pasjtoen van etnische origine. U bent geboren in 2003 in het dorp Kachara, gelegen in het district Khewa in de provincie Nangarhar in Afghanistan, waar u tot aan uw vertrek uit Afghanistan verbleef.

U ging naar de madrassa sinds u acht of negen jaar oud was. Ongeveer een maand voor uw vertrek uit Afghanistan vertelde uw leraar dat hij twee dagen verlof zou nemen. Na een tiental dagen was hij echter nog steeds niet terug. U vertelde dit aan uw vader, waarop hij u naar een andere madrassa stuurde. Op uw derde dag in deze madrassa werd u apart genomen. Een lid van de taliban en de mullah vertelden u over de jihad. U diende mee te vechten met de taliban. Aanvankelijk weigerde u, waarop ze u vertelden dat u ook de mogelijkheid kreeg om een zelfmoordaanslag uit te voeren. U ging vervolgens toch akkoord met het eerste voorstel. Daaropvolgend mocht u naar huis gaan. U diende de volgende dag naar de moskee te gaan waar een auto u zou oppikken en vervoeren naar een andere plek. Daar zou u een opleiding krijgen. U vertelde dit echter aan uw vader, waarop hij u terug naar uw eerste madrassa stuurde. Tijdens de avond van uw eerste dag terug op uw oude madrassa, kwamen er leden van de taliban langs bij uw huis. Ze vertelden uw vader dat u terug diende te komen naar de madrassa. Verder zeiden ze dat ze u overal in Afghanistan zouden vinden. Eens de leden van de taliban weg waren, werd u door uw vader naar uw paternale oom gebracht. De volgende dag kwam de taliban opnieuw naar uw huis. Zij bedreigden uw vader en zeiden dat zij u zouden vinden en vermoorden.

Later ontving uw familie een brief van Daesh. Daarin stond te lezen dat u naar hen diende te komen. Als u dat niet zou doen, dan zou uw broer moeten gaan. Daesh zou u overal in Afghanistan vinden.

U vertrok in mei 2021 vanuit Afghanistan via Pakistan naar Iran. Na een maand te hebben verbleven in Iran, reisde u door naar Turkije. Na een verblijf van een maand in Turkije vertrok u richting Griekenland, waar u opnieuw een maand verbleef. U reisde vervolgens via Macedonië, waar u 20 dagen verbleef, tot in Servië. Na ongeveer 45 dagen vertrok u naar Hongarije. 15 dagen later reisde u door naar Oostenrijk, waar u op 11 november 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Deze procedure werd echter stopgezet na uw vertrek uit Oostenrijk richting Zwitserland. Een week later reisde u vanuit Zwitserland via Frankrijk tot in België. U kwam op 13 december 2021 aan in België, alwaar u op dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw taskara, de taskara van uw vader, vaccinatiekaart van u en uw broer, een dreigbrief van Daesh, een brief van de dorpsouderen, een opleidingscertificaat van uw vader en tewerkstellingsdocumenten van uw vader neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat uw algemene geloofwaardigheid is aangetast door uw verklaringen over uw leeftijd. Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 13 december 2021 stelde u immers te zijn geboren op (...) april 2004 en minderjarig te zijn (Enregistrer Demande Protection Internationale (DPI), p. 2). Aan deze verklaring kan echter geen geloof worden gehecht, want na medisch onderzoek werd uw geboortjaar aangepast naar (...) januari 2003. Uit de bijgevoegde beslissing van de Dienst Voogdij van 3 januari 2022 staat dat u de dag van het medisch onderzoek op 22 december 2021 ouder was dan 18 jaar, vermoedelijk 20,78 jaar met een standaarddeviatie van 1,55 jaar. Dat u ten onrechte beweert minderjarig te zijn, doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient te worden vastgesteld dat de door u voorgehouden rekrutering door de taliban weinig geloofwaardig wordt bevonden.

Zo zijn uw verklaringen aangaande de werkwijze van de taliban bij de door u vermeende rekrutering weinig waarschijnlijk. U stelt namelijk dat u drie dagen na toetreding tot de madrassa apart werd genomen door een talibanlid en de mullah. Zij vroegen u deel te nemen aan de jihad, waarop u dit aanvankelijk weigerde. U werd vervolgens de keuze gegeven om een zelfmoordaanslag uit te voeren, waarop u uiteindelijk toch akkoord ging met het initiële voorstel. U mocht vervolgens naar huis gaan en kreeg de instructie om zich pas de volgende dag bij de moskee aan te melden. Daar zou een auto u opwachten en u vervolgens tot bij een plek brengen waar u zou worden opgeleid (zie notities CGVS, p. 14 en 21). Deze door u geschetste modus operandi is echter niet aannemelijk. Er dient ten eerste gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie

(EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.

Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. U verklaart echter dat een lid van de taliban en de mullah u al na drie dagen les te hebben gevolgd in de madrassa probeerden in te lijven in de taliban. U beweert de enige leerling te zijn geweest die op dat moment werd gerekruteerd (zie notities CGVS, p. 19). Deze wijze van rekrutering door de taliban strookt zodus niet met de beschikbare informatie hieromtrent.

In de eerste plaats blijft het onduidelijk waarom u specifiek werd gerekruteerd. Gevraagd waarom alleen u apart werd genomen, zegt u te denken dat zij voor u hebben gekozen omwille van uw lengte. U was namelijk groter dan de andere jongens (zie notities CGVS, p. 20). Gevraagd of u heeft gevraagd waarom zij u specifiek hebben gekozen, zegt u dat zij altijd hebben gezegd dat u groot genoeg bent om de jihad te doen en dat u durfde te vechten (zie notities CGVS, p. 21).

Uit uw verklaringen blijkt verder niet dat er enige indoctrinatie voorafging aan uw rekrutering en de argumenten waarmee de taliban u voor zich probeerde te winnen, overtuigen allerm minst. Gevraagd wat zij over de jihad vertelden, verklaart u dat zij u vertelden te moeten vechten tegen de soldaten van Afghanistan, omdat zij ongelovig zijn. De mensen die werkzaam zijn bij het leger, zouden ongelovig zijn omdat zij mensen uit het buitenland beschermen. Vervolgens zegt u nog dat wanneer u zou sterven, u naar het paradijs zou gaan. U weigerde aanvankelijk deel te nemen aan de jihad omdat u dan zou moeten schieten, waarop u werd verteld dat u als alternatief een zelfmoordaanslag zou kunnen uitvoeren door op een knopje te drukken. U ging vervolgens toch akkoord om aan de jihad deel te nemen (CGVS, p. 20). De woorden van de taliban overstijgen de vaagheid van het clichébeeld niet. Enige overredingskracht spreekt allerm minst uit deze werkwijze. Het is weinig aannemelijk dat de taliban door enkele algemeen bekende en niet-uitgewerkte stellingen naar het hoofd van een individuele jongere te werpen, zij u trachten te overhalen om uw leven te wijden aan het bestrijden van de Afghaanse overheid en de buitenlandse troepen.

Verder is het echter bijzonder weinig aannemelijk dat de taliban, in een reeds van de 'norm' afwijkende poging (zie supra) om nieuwe rekruten te winnen, op dergelijke wijze zou te werk gaan. De sterkte van taliban hangt immers, zoals bij vele andere rebellengroeperingen, nauw samen met de sympathie van de lokale bevolking. Dat de taliban een dorpeling, die weigerachtig stond tegenover de jihad, het voorstel zou doen om een zelfmoordaanslag te plegen, houdt in dat opzicht bijzonder weinig steek. Van een persoon die aanvankelijk weigerde deel te nemen aan de jihad kan immers redelijkerwijze niet worden verwacht dat hij zich vervolgens zonder tegenkanting bij diezelfde groep zou aansluiten om een zelfmoordaanslag uit te voeren. Een dergelijke strategie levert dan ook geen enkel voordeel op, behoudens het tijdelijk zaaien van angst en terreur, en op lange termijn zelfs meer nadelen.

Bijkomend kunnen er bedenkingen gemaakt worden bij het gedrag van de taliban. Zo laten het talibanlid en de mullah u na het gesprek probleemloos naar huis vertrekken. U diende zich pas de volgende dag opnieuw bij de moskee aan te melden (zie notities CGVS, p. 21). Gezien u door uw initiële weigering duidelijk hebt aangegeven dat u niet wenste deel te nemen aan de jihad, is het geenszins logisch dat de taliban u een dergelijke opportuniteit tot vluchten in de schoot zou werpen. Het is met andere woorden weinig aannemelijk dat zij u na uw initiële weigering naar huis zouden laten gaan. Deze vaststelling doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde rekrutering.

Ook kunnen er ernstige vraagtekens worden geplaatst bij uw reactie en deze van uw familie op de rekruteringspoging. Na het vernemen van de rekruteringspoging legde uw vader u uit dat de taliban onschuldige burgers doodde onder het mom van de jihad. Hij stuurde u vervolgens terug naar uw eerste madrassa (zie notities CGVS, p. 14 en 22). Wanneer u wordt gevraagd of u veiligheids- of voorzorgsmaatregelen hebt genomen bij uw terugkeer naar uw eerste madrassa, verklaart u van niet. Verder zegt u wel bang geweest te zijn. Gevraagd of uw vader voorzorgsmaatregelen heeft genomen nadat u hem over de rekruteringspogingen vertelde, antwoordt u naast de vraag door de chronologie van de door u aangehaalde feiten te herhalen. U antwoordt namelijk dat u werd teruggestuurd naar uw eerste madrassa en

de taliban diezelfde avond naar uw huis zijn gekomen. Vervolgens verklaart u dat de taliban zei dat u terug diende te komen naar hun madrassa en dat zij u zouden vinden indien u naar een andere madrassa of andere provincie zou gaan. Geconcludeerd dat u en uw vader geen enkele maatregel, uw terugkeer naar de eerste madrassa daargelaten, hebben genomen, antwoordt u affirmatief (zie notities CGVS, p. 23). Het is hoegenaamd niet aannemelijk dat u, noch uw familie geen enkele veiligheids- of voorzorgsmaatregel zou nemen na het niet naleven van instructies van de taliban. Uw houding ligt allesbehalve in lijn met de mate van voorzichtigheid die men van een persoon in uw situatie logischerwijs zou mogen verwachten. Deze constatering tast de geloofwaardigheid van de door u beweerde rekrutering dan ook verder aan.

Dat niemand op de hoogte zou zijn geweest over de invloed van de taliban en Daesh op beide madrassas doet verder de wenkbrauwen fronsen. Zo zegt u aanvankelijk tijdens het persoonlijk onderhoud dat niemand wist welke madrassa er tot welke groepering behoorde. Verder zei u de rekruteringen twee tot drie maanden voor uw vertrek zijn gestart (zie notities CGVS, p. 10). Later tijdens datzelfde persoonlijk onderhoud verklaart u dat Daesh enkel mensen meenam uit uw regio, maar er zelf niet vocht (zie notities CGVS, p. 14). Gevraagd of u ooit iets heeft opgevangen over rekruteringen in de madrassas, verklaart u wel gezien te hebben dat er jongens werden meegenomen (zie notities CGVS, p. 14-15). Er werd verteld dat zij naar een andere madrassa gingen. U tweemaal gevraagd wie u vertelde dat zij naar een andere madrassa gingen, antwoordt u telkens naast de vraag door te herhalen dat zij u vertelden dat de leerlingen naar een andere madrassa gingen, maar u niet wist of zij effectief naar een andere madrassa gingen of gingen vechten. U een derde keer gevraagd wie u vertelde dat de leerlingen naar een andere madrassa gingen, verklaart u vaagweg dat er andere mensen naar uw madrassa kwamen en zij dit vertelden. Nogmaals gevraagd wie deze mensen waren, verklaart u dit niet te weten en zegt vervolgens dat zij zwarte turbans droegen en van andere plaatsen afkomstig waren. Gevraagd of u ooit over rekruteringen in madrassas heeft gehoord voor u daarmee zelf in contact bent gekomen, verklaart u van niet, maar stelt wel gezien te hebben dat er andere leerlingen werden meegenomen naar andere madrassas. Vervolgens zegt u dat er een jongen op uw eerste madrassa werd meegenomen en u later via Facebook te weten bent gekomen dat hij werd doodgeschoten (zie notities CGVS, p. 15). Verder stelt u dat er toentertijd niet veel taliban- en Daeshleden aanwezig waren in de regio en er niet veel over hen geweten was. Daardoor zou niemand hebben geweten dat beide madrassas onder controle van beide groeperingen stonden (zie notities CGVS, p. 19). Men zou echter verwachten dat uw vader wel over enige informatie zou beschikken, aangezien hij ook een leerkracht was. U hiermee geconfronteerd, stelt u dat niemand hiervan op de hoogte was (zie notities CGVS, p. 19). Gezien uw verklaringen over de eerdere rekruteringen die plaatshadden op uw eerste madrassa en het gegeven dat uw vader als leraar werkzaam was, is het echter weinig aannemelijk dat niemand op de hoogte zou zijn geweest van de invloed van Daesh en de taliban op beide madrassas. Uw verklaringen doen dan ook verder twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u beweerde gang van zaken.

Uw inconsistente verklaringen aangaande uw problemen met Daesh tasten de geloofwaardigheid van het door u beweerde relaas verder aan. Er dient ten eerste te worden vastgesteld dat u bij aankomst in België geen gewag heeft gemaakt van enig probleem met Daesh. U wist enkel te vermelden dat u problemen kende met de taliban (zie document Mineur Etranger Non Accompagné, p. 3). Pas tijdens het persoonlijk onderhoud bij de DVZ maakt u voor het eerst uw vrees ten opzichte van Daesh kenbaar (zie vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 4). Bij de DVZ verklaart u namelijk dat u achtereenvolgens aan twee koranscholen studeerde. De eerste was een wahabi-koranschool. U wist niet of de school geleid werd door de taliban of Daesh en in de tweede school werd er gesproken over jihad en het strijden tegen het Afghaanse leger en de buitenlanders. Bij terugkeer naar uw eerste madrassa werd u verdacht van spionage en wilde men u verdere zaken aanleren. U weigerde dit waarna u bedreigd werd en het land verliet. Nadien ontving uw familie dreigingen van de taliban en van Daesh toen u in Turkije was (zie vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verduidelijkt u in het begin dat de koranschool waar u het langst was geweest een madrassa was van Daesh en de madrassa waar u kort les volgde van de taliban (CGVS, p. 5). Tijdens het asielrelaas verklaart u dat de taliban u beschuldigde van spionage en daarna naar uw huis kwam om u alsnog te rekruteren (CGVS, p. 14). U voegt daaraan toe dat uw familie een dreigbrief van Daesh ontving toen u onderweg was naar Europa. Daarin stond te lezen dat uw vader zijn zoon naar hen diende te sturen. Indien hij zijn zoon niet zou sturen, dan diende hij zijn andere zoon te sturen. Zij wilden u zodus eveneens rekruteren. Wanneer u niet zou ingaan op dit voorstel, zou Daesh u overal in Afghanistan vinden en vervolgens doden (zie notities CGVS, p. 24). Gevraagd hoe het komt dat u plots zo'n brief ontving, verklaart u dat zij u stiekem wilden rekruteren. Gevraagd of zij u enkel wilden rekruteren of er nog iets anders was, zegt u dat Daesh mensen rekruteerde om te vechten voor hen en vervolgens haalt u de situatie van een andere jongen aan die eveneens werd gerekruteerd. Deze jongen weigerde, waarop zijn lichaam in een ander dorp werd teruggevonden. Geconfronteerd met uw verklaringen bij de DVZ waar u liet uitschijnen dat Daesh dacht dat u een spion was, beweert u dat beide madrassas u ervan verdenken een spion te zijn (zie notities CGVS, p. 25). Het is merkwaardig dat u gedurende het gehele persoonlijk onderhoud bij CGVS met geen woord heeft gerept over de verdenkingen van beide partijen, terwijl u daartoe wel meermaals de kans heeft gekregen. U maakte enkel melding van het gegeven dat beide groeperingen u wensten te rekruteren. Dat u pas na confrontatie met uw verklaringen bij de DVZ weet op te werpen dat beide groeperingen u eveneens ervan verdachten een spion te zijn, ondergraaft de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen met Daesh, alsook uw problemen met de taliban.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende de datum van uw vertrek uit Afghanistan evenmin eensluidend zijn. U verklaart bij de DVZ namelijk dat u ongeveer een week voor de machtsovername van de taliban het land heeft verlaten (zie verklaring DVZ, punt 33). Dit zou willen zeggen dat u ongeveer begin augustus 2021 Afghanistan verliet, aangezien de taliban de macht zowel in de provincie Nangarhar als in Kabul midden augustus 2021 wist over te nemen (zie administratief dossier). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS beweert u daarentegen in de maand Jowzaa van 2021 het land te hebben verlaten (zie notities CGVS, p. 11). De maand Jowzaa komt volgens informatie ter beschikking van het CGVS overeen met de periode van 22 mei tot en met 21 juni (zie administratief dossier). Aldus zijn uw verklaringen met betrekking tot de datum van uw vertrek uit Afghanistan weinig consistent. Aangezien u Afghanistan in de maanden voor de machtsovername verliet, zou men gezien de impact van deze machtsovername op het dagelijkse leven in Afghanistan mogen verwachten dat u als inwoner van Afghanistan op zijn minst een eenduidig antwoord zou weten, te meer op de vraag naar de datum van uw vertrek. Deze vaststelling doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève te hebben, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De vaccinatiekaarten van u en uw broer, uw taskara en die van uw vader kunnen hoogstens uw identiteit, Afghaanse nationaliteit en eventuele regio van herkomst bevestigen, elementen die vooralsnog niet ter discussie staan.

Het opleidingscertificaat van uw vader, alsook de tewerkstellingsdocumenten van uw vader kunnen eveneens hooguit het werk van uw vader als leraar bevestigen. Deze documenten vormen echter geen enkel bewijs voor de door u verklaarde problemen met de taliban of Daesh.

Wat betreft de brief van de dorpsouderen dient te worden opgemerkt dat dergelijke stukken enkel een ondersteunde werking hebben in kader van een plausibel en geloofwaardig relaas, wat in uw hoofde niet het geval is. Dit document overtuigt inhoudelijk niet vanwege het gesolliciteerde karakter, is puur handgeschreven en kan in feite door eender wie opgesteld zijn. Zodus kan deze brief de bovenstaande appreciatie evenmin wijzigen.

Ook de dreigbrief van Daesh, waarin uw vader wordt verzocht om zijn zoon naar hen te sturen, weet bovenstaande appreciatie niet om te buigen, aangezien ook dit document een louter ondersteunde werking zou hebben in het kader van een plausibel en geloofwaardig relaas, wat in uw hoofde niet het geval is. Daarnaast wordt de authenticiteit van deze dreigbrief ernstig in vraag gesteld door de specifieke opmaak van de dreigbrief. Het is namelijk op zijn minst merkwaardig te noemen dat Daesh in deze dreigbrief tot driemaal toe hun naam in het Engels laat optekenen.

De door u neergelegde stukken vermogen dan ook geen ander licht te werpen op bovenstaande vaststellingen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke

regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging

die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A, (2) en C (5), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 22*bis* van de Grondwet en van artikel 20, §3 van de Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU. Tevens werpt zij de schending op van het voorzorgs- en zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel van behoorlijk bestuur.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekende partij voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

2.2.2. Op 27 maart 2024 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 10) over.

2.2.3. Op 28 maart 2024 maakt de verzoekende partij een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 13) over met niet nader geduide stavingstukken.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. *Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte '*beoordeling van feiten en omstandigheden*' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen: *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Te dezen voert verzoekende partij de schending aan van artikel 22bis van de Grondwet en artikel 20, §3 van de richtlijn 2011/95/EU, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen geschonden acht.

Verder wijst de Raad erop dat er hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en dat het aan de verzoekende partij toekomt duidelijk uiteen te zetten welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en waarom. Met het opwerpen van een schending van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”* voldoet zij geenszins aan voormelde en is het enig middel ook op dat vlak onontvankelijk.

2.3.4. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een maatregel tot terugleiding of verwijdering, maakt de toetsing of verzoekende partij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is te dezen niet aan de orde.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.8. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren.

2.3.7. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haren hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet

2.3.8.1. Verzoekende partij verklaart in essentie Afghanistan te hebben verlaten uit vrees voor de taliban en Daesh. De taliban en Daesh wouden haar gedwongen rekruteren.

De Raad duidt er evenwel op dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij beweerde problemen met de taliban en Daesh, dewelke de aanleiding zouden hebben gevormd voor haar vlucht uit Afghanistan. In het bijzonder wijst de commissaris-generaal erop dat:

- verzoekende partij zich onterecht voordeed als minderjarige wat afbreuk doet aan haar algehele geloofwaardigheid;
- dat er geen geloof gehecht kan worden aan haar verklaringen over de gedwongen rekrutering door de taliban, gelet op de objectieve landeninformatie, en de onaannemelijke en vage verklaringen van verzoekende partij over deze voorgehouden gedwongen rekrutering;
- dat het niet geloofwaardig is dat niemand op de hoogte was van de invloed van Daesh en de taliban op beide madrasa's;
- dat verzoekende partij bij aankomst in België geen gewag maakte van problemen met Daesh wat de geloofwaardigheid van deze problemen ondermijnt alsook omwille van haar incoherente verklaringen dienaangaande;
- dat haar verklaringen over haar vertrek uit Afghanistan evenmin eensluidend zijn wat verder afbreuk doet aan haar geloofwaardigheid.

Met betrekking tot de door haar voorgelegde documenten motiveert de commissaris-generaal nog:

“De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De vaccinatiekaarten van u en uw broer, uw taskara en die van uw vader kunnen hoogstens uw identiteit, Afghaanse nationaliteit en eventuele regio van herkomst bevestigen, elementen die vooralsnog niet ter discussie staan.

Het opleidingscertificaat van uw vader, alsook de tewerkstellingsdocumenten van uw vader kunnen eveneens hooguit het werk van uw vader als leraar bevestigen. Deze documenten vormen echter geen enkel bewijs voor de door u verklaarde problemen met de taliban of Daesh.

Wat betreft de brief van de dorpsouderen dient te worden opgemerkt dat dergelijke stukken enkel een ondersteunde werking hebben in kader van een plausibel en geloofwaardig relaas, wat in uw hoofde niet het geval is. Dit document overtuigt inhoudelijk niet vanwege het gesolliciteerde karakter, is puur handgeschreven en kan in feite door eender wie opgesteld zijn. Zodus kan deze brief de bovenstaande appreciatie evenmin wijzigen.

Ook de dreigbrief van Daesh, waarin uw vader wordt verzocht om zijn zoon naar hen te sturen, weet bovenstaande appreciatie niet om te buigen, aangezien ook dit document een louter ondersteunde werking zou hebben in het kader van een plausibel en geloofwaardig relaas, wat in uw hoofde niet het geval is. Daarnaast wordt de authenticiteit van deze dreigbrief ernstig in vraag gesteld door de specifieke opmaak van de dreigbrief. Het is namelijk op zijn minst merkwaardig te noemen dat Daesh in deze dreigbrief tot driemaal toe hun naam in het Engels laat optekenen.

De door u neergelegde stukken vermogen dan ook geen ander licht te werpen op bovenstaande vaststellingen.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift niet de minste poging onderneemt om *in concreto* ook maar één van bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

Pas voor het eerst in de aanvullende nota van 28 maart 2024 stelt verzoekende partij: *“Verzoeker wenst zijn verzoek om internationale bescherming aan te vullen met verschillende documenten. Hij zal dit tijdens de hoorzitting uitleggen.*

Deze documenten moeten niet afzonderlijk worden geanalyseerd, maar cumulatief en met de redenen voor het verzoek om internationale bescherming.

Gelet op het geheel van de elementen van het dossier, bestaat er dus een reëel risico voor de fysieke integriteit van verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan, gelet op artikel 1 A van het Verdrag van Genève en de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Gelet op de rechtspraak van deze Rechtsmacht moet aan verzoeker de vluchtelingenstatus worden toegekend.”

Artikel 39/76, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

Artikel 39/60, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

Artikel 39/76, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet bevat als dusdanig geen voorwaarden waaraan een “aanvullende nota” dient te voldoen, behalve dat hij beperkt moet zijn tot “*nieuwe elementen*” en dat niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen ambtshalve uit het debat worden geweerd.

De bij artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet geboden mogelijkheid om per aanvullende nota nieuwe elementen aan te brengen tot de sluiting van de debatten, ontslaat de verzoeker om internationale bescherming niet van de verplichting om de stukken bij te brengen vanaf het ogenblik dat hij daarover beschikt en om desgevallend te verduidelijken waarom deze stukken niet eerder konden worden bijgebracht. (RvS nr. 258.516 van 22 januari 2024).

De Raad stelt evenwel vast dat in de aanvullende nota geen enkele omstandigheid wordt aangevoerd die verzoekende partij zou hebben verhinderd haar argumentatie in het initiële verzoekschrift te ontwikkelen en de stukken daarbij te voegen.

Ook ter terechtzitting duidt de advocaat van verzoekende partij dit niet. Evenmin kan dit blijken uit de verklaringen van verzoekende partij zelf die er slechts op wijst dat het gaat om bewijzen inzake de dood van haar broer door de taliban en de brief die bij diens lijk door de taliban werd achtergelaten. De Raad merkt daarbij nog op dat uit de verklaringen van verzoekende partij tijdens de administratieve procedure blijkt dat zij stelde één broer te hebben, die na haar vertrek ook Afghanistan heeft verlaten, naar Iran is gegaan, haar broer nog contact heeft gehad met haar familie maar daarna niet meer (administratief dossier, *Verklaring DVZ*, 21 juni 2022, vraag 18 en CGVS, Notities persoonlijk onderhoud (NPO), 24 april 2023, p. 11). Ter terechtzitting stelt verzoekende partij wel dat haar broer teruggekeerd is uit Iran naar Afghanistan maar zij duidt dit niet verder. Zij verklaart niet wanneer haar broer dan wel teruggekeerd is naar Afghanistan. Voor zover alsnog deze stukken en verklaringen moeten in overweging genomen worden, *quod non* gelet op de bespreking hoger, stelt de Raad vast dat verzoekende partij foto's voorlegt alsook een bankkaart en een stuk van het Ministry of Education doch op basis van deze foto's, bankkaart en het stuk van het Ministry of Education kan geenszins vastgesteld worden dat, voor zover de persoon op de foto's de broer van verzoekende partij betreft, haar broer werkelijk overleden is in de omstandigheden waarvan verzoekende partij gewag maakt en de voorgelegde privéfoto's bovendien wegens de mogelijke encensering van wat wordt afgebeeld naar plaats, tijd en omstandigheden weinig tot geen bewijswaarde hebben. Met deze foto's, bankkaart en het stuk van het Ministry of Education slaagt verzoekende partij er geenszins in de overwegingen in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat geen geloof gehecht kan worden aan de verklaringen van verzoekende partij inzake haar vrees voor de taliban en Daesh te ontkrachten.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij nog drie onvertaalde stukken voegt aan haar aanvullende nota. Ter terechtzitting wijst de Raad de verzoekende partij daarop. Deze stukken kunnen niet in overweging

worden genomen door de Raad daar de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, luidens artikel 8 PR RvV dienen vergezeld te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling, wat *in casu* niet het geval is.

De in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, blijven derhalve onverminderd overeind en verhinderen dan ook terecht enig geloof te hechten aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas.

Gelet op de terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoekende partij op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban of Daesh.

2.3.8.2. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij de motivering in de bestreden beslissing inzake (gepercipieerde) verwestering evenzeer ongemoed laat. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en blijven dan ook onverminderd gelden.

2.3.8.3. Blijkens het verzoekschrift is verzoekende partij het wel oneens met de beoordeling van de socio-economische/humanitaire en veiligheidssituatie.

2.3.8.4. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij verklaarde in Afghanistan over een familiaal netwerk te beschikken waarop zij kan terugvallen (CGVS, NPO, 24 april 2023, p. 11-13), dient er evenwel te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaal-economische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA *Country Guidance* van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt in er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt uit niets dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

2.3.8.5. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

2.3.8.6. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband evenwel op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de door de verwerende partij, mede via aanvullende nota, voorgelegde geactualiseerde objectieve landeninformatie.

Waar verzoekende partij nog ter terechtzitting betoogt dat de informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande baseert onvoldoende recent is, dient te worden vastgesteld dat zij nalaat andersluidende informatie bij te brengen waaruit kan blijken dat de door verwerende partij gehanteerde landeninformatie niet (langer) correct is. Dit temeer de door verwerende partij gedane analyse van de (veiligheids)situatie in Afghanistan tevens bevestiging vindt in de informatie die verwerende partij thans per aanvullende nota bijbrengt (zie rechtsplegingsdossier, stuk 10).

Verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoekende partij geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor haar het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet verhogen.

Verzoekende partij brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 27 maart 2024 neergelegde aanvullende nota. De informatie waarnaar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst, is

dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.3.9. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet. De verwijzing van verzoekende partij naar artikel 48/7 van de vreemdelingenwet is dan ook niet dienstig.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de verwerende partij oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER